

at Venstre vilde gaa med til nye faste Forter ved København. Jeg viste i Gaar ved Citater, at Berg hævder det modsatte. Han var med til denne Bevilling, og han hævder netop, at den var en Protest mod nye faste Forter. Nu stiller det ærede Medlem sin Paastand op imod den af gamle Berg hævdede. Jeg er ikke i Tvivl om, hvem man fra Venstres Side vil sige har det rigtige Standpunkt. Det bliver ikke det ærede Medlem.

Det ærede Medlem sagde, at Mindretallet ikke vilde være med til at hævde Landets Selvstændighed. Mon den halve Fæstning, det ærede Medlem foreslaar, kan hævde Landets Selvstændighed? Det vil han ikke garantere os, det kan han heller ikke bevise os noget om. Det er en mærkelig Foranstaltning. Det ærede Medlem og de, der følge ham, ere med deres Militærvæsen inde paa at gøre Danmark til en krigsførende Magt, og i saa Fald er selvfølgelig en Fæstning bedre end ingen Fæstning, en hel Fæstning er bedre end en halv Fæstning, men en halv Fæstning er værre end slet ingenting. Det er det virkelige Forhold. Vi fra vor Side ville ikke være med til at gøre Danmark til en krigsførende Magt. Vi ville ikke have Fæstning, men vi kunne godt forstaa, at naar man gaar ud fra den Forudsætning, som de Herrer gaa ud fra, er det meningsløst at kræve en halv Fæstning. Jeg var til politisk Møde i Thy for nogen Tid siden, og der var en Mand, der stod op og sagde, at han havde ikke mange Talegaver til at tale om den Sag, vi forhandlede — det var Militærspørgsmaalet —, men han vilde blot fortælle en Historie om en Mand, der købte et brand- og dirkefrit Pengeskab med 3-dobbelt Smæklaas, men uden Bagklædning. Det ærede Medlem fra Ringkøbing kan sætte sig hen og filosofere en lille Smule over den Historie; jeg tror, han kan have godt af det.

Vi ville netop med vort Militærvæsen gøre det, som vi ifølge de Overenskomster, der ere indgaaede fra vor Side, ere pligtige at gøre. Men en anden Ting er det, at vi ikke opdigte Krav og Fordringer, der ingen Steder have hjemme. Vor Fantasi er ikke saa stærk som det ærede Medlems. Vi mene ikke, at vort Land har disse kæmpemæssige Forpligtelser, som det ikke kan indfri, og som det derfor heller ikke kan nytte noget at indrette os paa. Vi mene netop, at vi med det, vi have foreslaaet, gøre, hvad vi kunne, for at Landets Selvstændighed kan blive bevaret. Vi ville ikke være med til, ved at gøre Dan-

mark til en Militærstat, til en krigsførende Magt, at udsætte vort Lands Bestaaen for Fare. Vi ville ikke være med til at drage den Krig ind over os, som de andre Partier, Regeringspartiet og det ærede Medlem fra Ringkøbing, sørge for at drage ind over os, og som de bygge nogle Fæstninger og lave noget mere Militærvæsen for bagefter at hindre.

Jeg tror, at man maa indrømme, at det solideste Standpunkt i Virkeligheden er det, vi staa paa, idet vi paa Forhaand gøre, hvad vi kunne, for ikke at komme ind i disse Krige; vi kræve, at vor Udenrigspolitik skal være af den Beskaffenhed, at vi holdes udenfor krigeriske Forviklinger, og vi kræve, at vort Militærvæsen skal være et saadant, at Faren ikke drages ind over vort Land derved, at Danmark ikke bliver et i Stormagternes Øjne interessant Land, hvad Militærvæsenet angaar, og at vi ikke indrette et Militærvæsen, som vi ikke ere stærke nok til selv at styre, og om hvilket Stormagterne, hvis de skulde komme i Strid med hinanden, maatte sige: Det gælder om, at vi lægge Beslag paa dette. Hvis ikke den ene gør det, saa gør den anden det, og derfor gælder det om, hvem der kommer først.

Det ærede Medlem har jo nævnt forskellige Tal angaaende den Hær, der vilde blive hjemlet efter det Forslag, vi have stillet. Jeg forstaa, at det ærede Medlem ikke har Anelse om, hvordan han skal beregne Størrelsen af denne Hær. Jeg hørte nemlig det ærede Medlem sige, at det var jo ganske nemt, for naar man vidste, at hver Aargangs Rekrutstyrke var saa og saa stor, og man saa indkaldte 12 Aargange, kunde man blot multiplicere med 12; saa havde man det samlede Tal. Saaledes regner en Mand, der i adskillige Aar har været Krigsminister i Danmark! Men saadan gaar det ikke til. Det ærede Medlem maa jo vide, at der er en hel Del, der dør, og der er mange, der flytte bort, og at man derfor ikke kan regne, at den 16de eller 12te eller 8de Aargang, som man indkalder, skal være lige saa stor som den oprindelige Rekrutstyrke. Men jeg skal gerne give det ærede Medlem en Oplysning — saa haaber jeg, at han ikke bruger sine gale Tal mere —, hvorefter han kan faa at vide, hvor stor den Hær, som vi stille Forslag om, vilde blive ved Indkaldelse af et forskelligt Antal Aargange. Hvis vi — og det have vi jo foreslaaet — have en Rekrutstyrke paa 5,700 Mand, og vi indkalde 8 Aargange, saa ville vi faa en Styrke paa 33,000 Mand. Hvis vi ind-